

ZVUKY

Milý Cosmo,

znova to prišlo v tretiu noc v novom dome. Te-
da tvoju druhú, pretože ty si počas nášho sťahova-
vania prespával v Hafalande.

Bola neskorá noc. Spal si skrútený na mojej
posteli ako vždy. Rozhodne som sa vďaka tebe cí-
tila v tejto zvláštnej novej izbe oveľa menej sama.

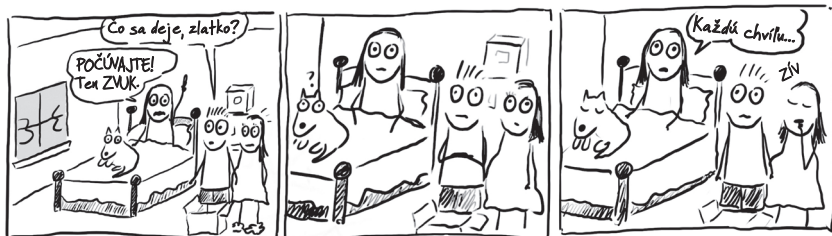
Ale potom, niekedy okolo druhej v noci, som
znova začula ten zvuk. Zobudil ma.

Rozbúšilo sa mi srdce. Pokúsila som sa povedať si, že všetko je v poriadku a možno sa mi to iba snívало. Ale potom som to začula znova.

Zakričala som na rodičov. Okamžite pribehli. Teda... no... všetci si ešte stále na nový dom zvykajú, takže nasledovalo trochu chaotického vrážania do všetkého naokolo a až potom otvorili dvere. Mama vyzerala extrémne rozospato.

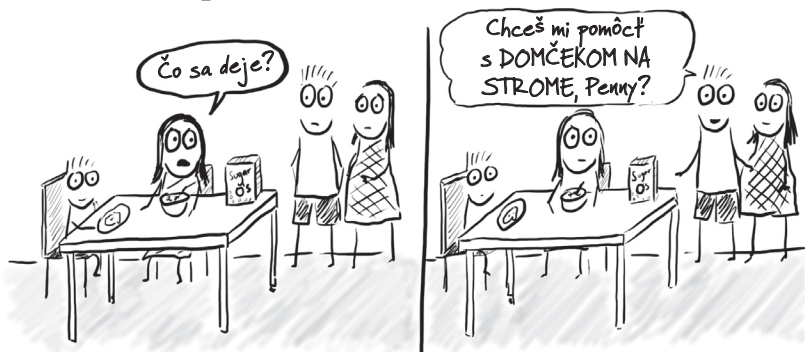

Práve som to počula! Prečo to prestalo? Žeby sa so mnou ten duch zahrával?

Oco nakoniec vyhlásil, že by som sa mala pokúsiť znova zaspáť. Zrejme to bol iba vietor, dodal. Alebo dom reaguje na to, že sa tu zabývavame, nech to už znamená čokoľvek. Ani na sekundu som mu neverila. Predstavovala som si rôzne veci, čo by to mohli byť.

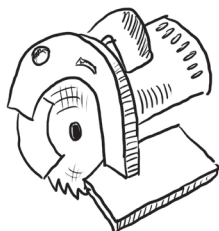
Na druhý deň ráno na mňa naši pri raňajkách tak divne pokukovali.

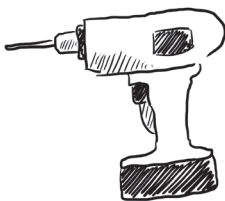
Myslel to vážne? Akože, nemala som chuť zomrieť. Pretože vec sa má takto: ocovi stavanie vôbec nejde. Je účtovník. Oháňa sa kalkulačkou, nie kladivom.

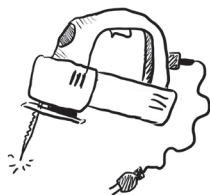
Keď sa oco v ten deň vrátil z práce, šiel priamo na zadný dvor. Bola som tak trochu zvedavá, čo tam stavia. Dotiahol si tam kopy dreva a všetko svoje elektrické náradie.

desivé

hrozivé

príliš ostré

Prekvapilo ma, že k stromu bola pribitá plošina. Pochopila som, že to bude základ domčeka.

Oco povedal, že k sebe popribíjame niekoľko drevených lát a vyrobíme schody. Neznelo mi to až tak nebezpečne, takže som mu vybrala pár pekných kúskov dreva. Len čo sa oco pustil do zatĺkania klinčov, začal rozprávať.

Mal pravdu, mama bola zaneprázdnená. Údajne za to môžu hormóny. Celé je to vraj o tom, že matka vynakladá všetku svoju energiu na starostlivosť o svoje dieťa, takže zabúda na iné veci. Na veľa iných vecí.

Nepovedala by som, že ma to vyslovene trápilo. Akože, hej, mama si ma v poslednom čase veľmi nevnímalá, sťahovanie bolo absolútne nehanebný krok a stále ma mrzelo, že sme odišli z nášho starého domu, ale viem, že keď sa bábätká narodí, mama bude znova sama sebou. Akože, nemôže predsa ostať taká roztržitá navždy, no nie?

Oco vzal ďalší kus dreva a rozprával ďalej.

Snažil sa mi oco naznačiť, že si tie zvuky v izbe vymýšľam, aby som ich zaujala? Neverila som vlastným ušiam.

Ibaže ja som si bola pomerne istá, že mi to neverí. Potom som začala spochybňovať samu seba. Žeby som si tie zvuky naozaj iba vymyslela? Žeby tam žiadni duchovia, krysy alebo mimozemšť-

ťania neboli? Naozaj sa mi to iba zdalo, pretože si nechcem tento dom obľúbiť? Pretože chcem ísť proti prúdu a neprijať zmenu?

Znelo mi to ako niečo, čo by povedala pani Hinesová. A potom by zrejme pokračovala niečím o zmenách a skokanských doskách.

Počula som „au“, ktoré ma vytrhlo zo zamyslenia. Pozrela som dole. Ocovi sa nejako podarilo toto.

